

НАПЪТСТВИЯ ЗА СПАСЕНИЕ

Игумен Никон (Воробьев)

Егоистът, търсец само наслаждения на земята, ще намери дявола, а след смъртта си, като единодушен с него, ще отиде в царството му- в ада, в обществото на завършените егоисти и злодеи. В собствените ни ръце е нашата бъдеща участ.

Има два периода в душевния живот на християнина:

1) осъзнаването на своята повреда, падение, греховност;

2) постепенно изцеляване на душевните язви.

Без първото, не може да се случи второто.

Във времето на нашия живот ни е даден един подвиг – да осъзнаем собствените си грехове и безсилие, да се каем в тях и да търпим без ропот всичко, което Бог допуска. Но това можем да извършим, единствено изпросвайки постоянно помощ от Господа, т.е. длъжни сме според силите си, колкото се може по-често да се обръщаме молитвено към Господа и никого, в никакъв случай да не осъждаме, а на всички да прощаваме, за да не бъдем самите ние съдени по духовния закон.

Правилно вървящият по духовния път започва да вижда в себе си все повече и повече грехове, докато накрая с духовното си зрение не види целия себе си в грях и душевната проказа.

Какво трябва да направиш? Ето какво:

1. Примири се искрено, а не само на думи, с всички.

2. Винаги обвинявай себе си за всички стълкновения, макар и да не си виновен. Казвай си в себе си така: „Заради предишните ми неправди сега получавам това, което съм си заслужил“.

3. Престани излишно да се грижиш за тялото си и съблюдавай поста не само като качество, но и като количество на храната. Защото не да пълнееш, а да отслабнеш трябва!

4. Обезателно сутрин и вечер се моли и ако можеш, прибавяй по сто Иисусови молитви.

5. Макар и по половин час на ден, но размисляй над това, че още днес или най-късно утре ще умреш и какво те очаква след това? Чети и помни смъртта. Главното е смирението! Не повишавай на никого глас. Помни неизменното слово на Господа: „Бог се противи на горделиви“. Това означава, че в нищо не ще постигнеш успех – нито във вътрешния си живот, нито във външния. Във вътрешния си живот ще усещаш хлад, леност и безплодие, същото ще бъде и във външния. Ще понасяш позор, оскъряние, нищета, болести. Не ще се изпълни ни едно твое желание и очакване, ще бъдеш потопен в мръсотия, докато не се смириш. Благодарни на Бога, че така дълго те търпи, желяйки обръщането ти, за да бъдеш помилван след смъртта.

И още!

6. Престани да осъждаш другите. Ако видиш, че някой върши нещо лошо, не го осъждай, а мислено се помоли за него, Господ да му прости.

7. Спри да празнословяш, остави смехотворството, шегите и други подобни.

8. Вечер, от цялото си сърце, проси прошка за всички нарушения на заповедите, които си допуснал през деня с дела, словом или с помисъл.

Още веднъж ви съветвам: Скривайте от всички душевните си състояния, всекиго състрадавайте, за враговете си се молете (макар и на ум, ако

сърцето не ви слуша), и Господ няма да ви остави!
Превод от руски език: Валя Марчелова

БЕДНОСТТА И БОГАТСТВОТО ЗАПОЧВАТ ОТ СЪРЦЕТО...

Веднъж един богат човек решил да попътува из страната заедно със своя син, воден от единствената цел, да му покаже как има хора, които живеят бедно и без пари. Той искал да накара сина си да почувства щастие от това, че живее добре и в охолство. За няколко дни те отседнали във фермата на скромно селско семейство.

Когато се завърнали, бащата попитал сина си дали му е харесало пътуването. „О, да!“- отговорило момчето. „Видя ли колко бедни могат да бъдат хората?“ –

продължил бащата с въпросите си. „О, да!“ – отново отговорил синът. „Е, и какъв извод си направи, сине?“

А момчето отговорило:

„Видях, че имаме едно куче, а те- четири.“

Нашият басейн стига до средата на градината, а те имат ручей, на който не се вижда краят.

В нашата градина светят фенери, а техните нощи се осветяват от звезди.

Терасата ни се простира до предния двор, а техният простор е до самия хоризонт.

Имаме земен участък, на който живеем, а пред тях се ширят безкрайни поля, които човек не може да обгърне с поглед.

Домът ни е защитен с висока ограда, а те имат защитата на своите приятели.

Ние си купуваме храната, а те си я отглеждат сами“. Докато бащата слушал като онемял, синът обобщил:

„Аз разбрах всъщност колко сме бедни!“

Да, за съжаление, ние твърде често не забелязваме колко много имаме и продължаваме да искаме повече и повече, и все нещо ни липсва... Но едно дете може да ни напомни кое действително е важно в този живот!

Превод от руски език: Валя Марчелова

ДУША, КОЯТО НЕ УМЕЕ ДА ПРОЩАВА, СЕ ЛИШАВА ОТ БЛАГОДАТТА БОЖИЯ

Протоиерей Андрей Ткачев

Темата за прошката е тежка и болезнена. Много по-лесно му е на човек да гладува цял ден, отколкото да прости. По-леко му е да направи сто поклона, макар и да го заболят кръстът и краката, отколкото да прости. Защото тук изобщо не става въпрос за кръст, крака, мускули, а за СЪРЦЕТО!

В Евангелието от Марк има такива стихове, специално адресирани към този, който желае да прости – иска, но не може. А не умеейки да се прощава, човек обезценява своите трудове. Ето, тръгнал си към олтара, за да принесеш дар, но си си спомнил, че си обидил брата си или той ти е

обиден. Иди при брата си, помири се с него и едва тогава принеси своя дар.

А иначе, от него няма да има полза. Молитви, подаяния, милостини, пости, поклонения — всичко става безполезно, губи всякаква сила, ако в душите ни има злоба, ненавист, злопаметство, недоволство към ближния. А това се случва на всеки и навсякъде. И ние знаем от собствен опит, че да се прощава, действително е много трудно.

И ето, Евангелието от Марк ни дава практически съвет чрез думите на Господ:

„ Затова казвам ви: всичко, каквото бихте поискали в молитва, вярвайте, че ще получите; и ще ви бъде дадено. И кога стоите на молитва, прощавайте, ако имате нещо против някого, та и Небесният ви Отец да прости вам прегрешенията ви. Ако ли вие не прощавате, и Небесният ви Отец няма да прости вам прегрешенията ви“ (Марк 11: 24-26).

Съвсем проста и кристално ясна мисъл!

Трябва да прощавате, когато се молите.

Първо, приближавайки се към Бога в молитвата, започваш да си спомняш своите грехове, от които най-главните са обидата и злопаметството. Те изведнъж изплуват пред теб и ти пречат да се молиш.

Второ, като не се молиш, лишаваш себе си от възможността да се научиш да прощаваш. Тоест, който не се моли, не прощава. Но и този, който се моли, може да не съумее да прости, но може да се научи да прощава, защото за него този проблем ще стане очевиден. И така, когато стоиш на молитва, прощавай, ако таиш към някого злоба или обида, за да ти прости Небесният Отец твоите прегрешения.

Ти чувстваш греховете, когато се молиш – именно тогава! А когато не се молиш, ти се струва, че всичко в живота ти е нормално и с тебе всичко е наред.

Именно този молитвен ключ към прошката ви предлагам днес. Това се отнася за всеки един от нас. Не е ли така? Има жени, които десетилетия таят в себе си обидата, нанесена им от мъжете им.

Има мъже, които някакви причини също не са простили нещо на своите жени. Има хора, които изпитват злоба към съседите си, към роднини или на работното си място.

В края на краищата, ние сме сплетени в тези здрави въжета от взаимно неудовлетворение, неодобрение и злопаметство... И това е, защото не се молим. Когато започнем да се молим, тогава изведнъж виждаме проблема. Дотогава сме слепи за него. Молейки се, получаваме сила от Бога да простим. И сърцето ни се изцелява.

Дикенс има една такава мисъл: „ И моето гордо сърце се изцеляваше със страдание“. Да, сърцето се изцелява с молитва и със страдание! Който не иска да се моли, трябва да се приготви за страдания. Защото все едно: Бог ще те изцели – било чрез твоето покаяние, или чрез неизбежни скърби. От скърби човек се избавя чрез покаяние - не искаш скърби, кай се! Не искаш да се каеш – приготви се за неприятности и нещастия...

Ако човек не се научи да прощава, той вечно ще пребивава в грехове – като в бури. И Евангелието казва, че Небесният ни Отец точно така ще постъпи с нас, както ние с тези, на които сме обидени - в същата мяра. Ако ти простиш и забравиш обидата, и Господ ще забрави греховете ти, колкото и много да са те.

Човекът, който умее да прощава, има дръзновение да се обърне към Бога: „ Господи, Ти Самият си казал да прощаваме на длъжниците си и ти ще простиш нам. Ето аз простих, прости и ти всички мои грехове“.

И повярвайте, Господ ще ви прости всичките ви прегрешения, ако се научите и вие да прощавате на другите.

Душа, която не умее да прощава, се лишава от благодатта Божия. Благодатта Божия напълно си отива от човека, ако той таи в себе си злоба, коварство, ненавист и прочее-прочее-прочее.

А умението да прощава, му дава сили.

Превод от руски език: Валя Марчелова

НАСТАВЛЕНИЕ НА НАШАТА МАЙКА БОГОРОДИЦА ЗА ГРЕХА НА ПИЯНСТВОТО

В една древна проповед, приписвана на свети Теодосий Печерски, се съдържа следното предание:

Веднъж, когато свети Василий Велики Кесарийски се молел със сълзи пред иконата на Божията

Майка, внезапно от нея се разнесе глас. Това била самата Богородица, която казала на Василий:

– Ако искаш да ме имаш за застъпница в скърбите, то отдалечи се от този дявол – питието.

Василий, чувайки заповедта на Богородица, паднал ничком на земята и проплакал:

– Тридесет години седя на твоята трапеза и само три пъти съм дръзнал да вкуся питие поради неразумието си.

А Богородица му отвърнала:

– Ако някой, макар и веднъж посегне към питието, то в него се вселява зъл дух, който прогонва Светия Дух, както димът прогонва пчелите от кошера.

Тогава Василий се отрекъл напълно от вкусването на алкохолно питие и останал трезвеник до самата си смърт. Божията Майка му признала следното:

– Взорът ми е отправен към всички хора и се грижа за тях, но не мога да понасям осквернения от блуден грях, зловонния пиянски дъх и грубия език. Ако някой изрича ругатни, от това небето се поклаща, земята се потрися и устата на такъв човек ще се залепи с кръв. В такъв ден не подобава на този човек нито да яде, нито да пие... Като майка на всички хора, мога да измоля от Бог да прости големите грехове на човек, който обаче

от самото си раждане никога не е говорил ругатни и мръсни слова.

Оттогава свети Василий забранил на всички в своята област да пият, както и написал писмо до архиепископи, епископи, архимандрити, игумени и свещеници със забраната: „Ако някой пие, то такъв не пускайте в църква, за да не прогони от нея Светия Дух със своя зловонен дъх“.

Василий Велики поучавал: „Пиянството погубва мъдрия светител, осквернява монашеския чин, не допуска князете в църква, не дава на човек да пости, не иска да слуша църковно поучение. Пиянството прави хората способни на всякакво зло – убийство, блуд, прелюбодеяние, сребролюбие, неприлични шеги и бесовски песни. За кого се носи мътва сред хората и кой търпи позор? – пияницата. Кой извършва блуд? – пияницата. Кой проспива утрента и пропуска литургията, а вместо на вечерня, отива да гуляе? – пияницата. Кой предизвиква кавги, има съдебни спорове и съдебни разходи? – пияницата. Тежко му на такъв човек! За някого ще има праведен съд, а за пияницата – неугасващ огън. Пияниците няма да наследят Царството небесно“.

Превод от руски език: Валя Марчелова

МИСЛИ ЗА ПЪТЯ НА ЧОВЕКА КЪМ НЕБЕТО

Светител Николай Сръбски

Православието е вяра на плачещите и търсещите истината и живота. И никога няма да бъде вяра на слугите на лъжата, неправдата и смъртта, на търсещите развлечения, чийто край е отчаянието. Това е вярата на плачещите заради своите немощи и немощите на целия човешки род, вярата в Източника на правдата, истината и живота. И Той им се открива! А тогава сълзите на печал се превръщат в сълзи на радост, защото са намерили най-драгоценното от всички съкровища – Отца, Вседържителя, Твореца!

Какво им остава още да търсят, след като придобивайки Него, са получили всичко?!

Единственото, което им остава, са сълзите на покаяние, с които се очистват от всяка неправда, лъжа и се защитават от вечната смърт. Умити с

покаянни сълзи, те придобиват благодост и милосърдие към своите братя, които са техни спътници към вечното Отечество. И им помагат да познаят истинския Бог – Източника на правдата, истината и живота.

Това е вашата вяра, христоносци! Вярата на вашите бащи, които не жалеха ни трудове, ни сълзи, докато не се приближиха до Бога и докато не получиха утешение от Него. Нека тя да стане и вяра на вашите деца, от рода в род, до края на времената – вяра непосрамваща, православна, спасителна! Тя е наистина вяра на хората, носещи в себе си образа Божий и на Божия Съд ще им бъде леко, защото ще се назоват благословени!

Превод от руски език: Валя Марчелова